

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Spirituales, blasphemæq[ue] tentationes, vtî sint vincendæ. [Can. IX.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Solite tamen cauere debes, ne ipsa tibi tentationis aut ruinae sis occasio, hostis praebens animum & vires, ex temetipsa. Quod ne fiat, tentationum irritamenta fuge, sensuum euagationem cohibe, familiaritates & singulares amicitias vitroque sexu (quas sub specie deuotionis, aut spiritualis amoris saepe numero diabolus conciliat) euita. Relinquunt enim plerumque post se tentationes graues suspitionum, inquietudinum, distractionum, aut scandala impatientis amoris. Si hostis praeforibus tuis staret, qui vitam tibi moliretur abripere, nunquid illum intromitteres? Quomodo clauderes & prohiberes ingressum? Iam imagines, cogitationes affectionesque carnales, aut vitiosae nituntur intrare cor tuum, & animae tuae vitam extinguere: num intromitteres eas? Noli eas admittere. Noli me expellere, sed vi & cum detestatione illas abiice.

Conuerte cor tuum ad me, & si quid in carne etiam tua sentis, inde cor tuum auerte. Abstinentia & sobrietate cibi & potus carnem lasciuientem afflige: personarum, locorum, & quarumcumque occasionum accessus unde te sentis tentari, abstinde. Et maxime caue ne ipsa tu membra tua des arena iniquitatis ad iniquitatem. Atque adeo vniuersum corpus tuum sub aeterna disciplina, sub tantaque modestia ac verecundia cohibe, vt pudicitiae & castitatis zelo, vix audeas vel sola manuum pedumque tuorum nuditatem videre aut contingere. Ceterum cogitationes immundas ac importunas, meditatione sancta & imagine vitae ac passionis meae, veluti clauo clauo expelle. Singularem etenim praestant virtutem vulnera & passionis meae cogitata. Nam si herbis lapidibusque ac radicibus indidi virtutem expellendi morbos, quantum putas me vulneribus & passionibus meis tribuisse efficaciam morbos spirituales expellendi, animamque sanandi & sanctificandi?

Spirituales blasphemaeque tentationes vti sint vincenda.

CANON IX.

Si quandoque, vt fit, cogitationes impurae & sceleratae contra me aut sanctos, item blasphemiae perfidiaeque tibi inciderint, noli perturbata amodo (modo confisum animo deliberato non praestiteris eis) pusillanimitas fieri, neque pro confessione facienda de talibus anxiam. Habent enim plus tristitiae, quam delectationis, & magis tu ea pateris, quam agis. Ideo bonae menti, neque sunt formidanda neque confutenda: his enim pia mens conspuitur, non conspuat. Et ideo eiusmodi, quae deo cordi & sponsae meae magnam quandoque pariuat tristitiam (videlicet quod cogitur sentire in corde suo volutari imaginationes ac cogitationes contra me, cuiusmodi vel magni peccatores horrent) sunt potius ad afflictionem & purgationem tibi, quam ad inquisitionem. Diabolus enim dum a cunctis vidit te abstractam ad me respirare, pacem tuam huiusmodi phantasiae, quae horribiles videntur, perturbare nititur, & tui ad me coniunctionem impedire. Quare tempus quo maius est laborum, & quanto diuinis actibus vehementius infiltis, quantoque ad me mentem tuam elcuare & mihi vnire contendis perfectius, tanto ille quoque se ingerunt imaginationes improbius ac importunius, diabolo vel etiam timore formidoloso eas excitante: quia quam prima quis horret ac timet, illico sentit hoc propter quod, aut quod timet. Timor etenim ac pusillanimitas excitat ac parit imaginationem eius, quod timetur.

Hac

Occasiones
tentationum
quarum ca
uenda.

Rom. 6.

Sensus, me
braque qui
to sunt lu
dio arcenda
a curiosita
te omni.
Vulnere
Christi vir
tus quanta.

Blasphemae
tentationes
quomodo
superanda.

Hæc tamē etiam excitat diabolus, vt dum his conaris resistere occupata, à gustu charitatis meæ remoreris, aut confternata his nimium, non audeas ad me accedere. Hęc facti diabolus, quia gaudet te scrupulis ac perturbationibus inuolui, ac fabricatum tuum impediri. Verum tu noli ad ea respicere, noli formidare, noli ijs responderi, noli repugnare, noli aduertere: imò quasi nihil senseris, quasi nihil in mentē venerit, immota in tua deuotione ac exercitio perge, & scedas has, omnes incidentias velut canum larratus, aut anserum sibilos, quibus neq; est respondendū, neque concertandum, prætereundo ac deridendo relinque. Ita faciendo, faciliter euadens, has obliuisceris. Porro si reniti, disputare, timere, respicere, auscultare, discuterēq; volueris, magis semper tuæ eas memoriæ imprimes, & magnæ simul te inuolues perturbationi. Nolunt enim pugnando, sed contemnendo vinci. Obserua etiam, ne tentatio quæuis importunitate ac repugnandi tactio te vincat. Hoc enim machinatur diabolus, vt quem astutia nequit fallere, quem delectatione non potest illicere, tam longa tentandi molestia vexet, donec improbitate actatio vincat.

Quocirca longanimitate, perseverantia ac patientia tibi opus est, vt sicut ea ipsa mala quæ contra honorem meum tibi ingeruntur, teiq; moliantur seducere, detestari debes: ita afflictio ipsa quam super te permitto, & providentia mea, qua volo vt molesta sentias, labor quoque repugnandi, quam in conflictu portare habes, non debent displicere aut fugi, sed propter me hæc debes patienter & sine murmure portare. Nec ignorandū est, si tentata fueris carnalibus, vt sunt gula & luxuria, hæc ipsa fugiēdo magis, quàm conflictum cum illis ineundo posse superari: quem admodum è diuerso vitia spiritualia infestando, & contraria his agendo vincuntur. Superbia enim inde non fit infirmior, nec superabitur, si occasionem fugias te humiliandi, videlicet ne tentationem sentias illius superbiz, quæ humiliationem fugit. Sed si illam vis superare, infiste & ingere te vt humiliaris. Inuidiam quoque superabis, si velox importunāq; facias quod illa dissuadet, hoc est, si fratri loquaris, si seruias, si te humilies. Sic acediam, non fugiendo laborem diuinumq; cultum, nec ne iubearis operari te subtrahendo: sed ad opera te diuina aut virtuosa compellendo vinces.

Cauenda quatenus sit omnis inuidia.

CANON X.

CAue quam maximè potes inuidiā, ne alicui non faueas, ne illum minuas, ne illi te præferas, ne cōtristes, & ne de eius bonis, honoribus, laudibus aut profectu spirituali (si tibi præferatur) cōtristeris. Propter hanc tentationē vincendam filia, esto illi magis affabilis ac seruilis, & de eo absente nunquam loquaris, nunquam audias, nihilq; à te procedat vnquam in verbis, operibus, aut signis, quod inuidiam oleat, aut quod ex hac natura sit radice.

*Singularitas quænam cauenda: quænam item seruatiu
necessaria.*

CANON XI.

Remedium
aduersus
bi spiritus
impugna-
tiones.

Tentationes
quæ fugi
quæ iustitiam
stendo super-
tentur.